

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 222/2021

09.03.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мунижаба Бранка, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 6/19 од 04.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/20 од 02.09.2020. године, у седници већа одржаној дана 09.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 6/19 од 04.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/20 од 02.09.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 6/19 од 04.06.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и новчана казна у износу од 10.000,00 динара и због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и два месеца и на новчану казну у износу од 10.000,00 динара, коју је окривљени дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, уколико окривљени новчану казну не плати у остављеном року, исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Окривљеном је у изречену казну затвора на основу члана 63. КЗ, урачунато време проведено у притвору од 12.12.2018. године до 26.02.2020. године и од 11.05.2020. године па надаље. На основу члана 83. КЗ, окривљеном је изречена мера

безбедности обавезно лечење наркомана које ће се извршити у Заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи, те је одређено да ће иста трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године и да се време проведено у установи за лечење урачунава у казну затвора. Окривљеном је на основу члана 348. став 6. у вези члана 87. КЗ, изречена мера безбедности одузимања предмета и то: 16 комада муниције калибра 9 мм, 1 пиштољ марке „Црвена застава“ модел М 88, израђен у калибру од 9 мм, Д и један оквир за пиштољ са осам комада муниције калибра 9 мм, који ће се по правноснажности пресуде уништити. На основу члана 264. став 4. окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка који падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 620/20 од 02.09.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду и бранилаца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Мунижаба Бранко, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном или другостепеном суду на поновно суђење као и да се обустави извршење кривичне санкције.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет и по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче, да се побијане правноснажне пресуде заснивају на незаконитим доказима и то на записнику о претресању стана и других просторија ПУ Нови Сад од 12.12.2018. године и на потврди о привремено одузетим предметима од окривљеног АА, ПУ Нови Сад, Ку 8866/18 од 12.12.2018. године, са образложењем је да записник о претресању стана потписала сведок ББ, која није присуствовала претресању нити је од стране Вишег јавног тужиоца и полицијских службеника упозорена на последице потписивања тог документа, због чега, према ставу одбране, наведени докази нису могли бити коришћени у кривичном поступку у смислу члана 84. ЗКП.

Изнете наводе захтева браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Наиме, изнете наводе захтева бранилац окривљеног АА, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени суд, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, о чему је на страни 3, у петом ставу и на страни 4, у првом ставу образложења своје пресуде Кж1 620/20 од 02.09.2020. године дао јасне и довољне разлоге које као правилне у свему прихвата и

овај суд и у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује. Поред тога, Врховни касациони суд налази да је присуство сведока доказној радњи претресања стана и других просторија чињенично питање, што је правноснажном пресудом утврђено на основу сагласних исказа сведока ББ и ВВ, као и то да је приликом сачињавања записника о претресању стана и других просторија начињен технички пропуст, тако што у записнику није констатована замена сведока претресања и присуство сведока ВВ уместо сведока ББ.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд оцењује неоснованим наводе захтева браниоца окривљеног АА да су правноснажне пресуде донете уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да се побијана правноснажна пресуда базира на тврдњи да је окривљени био у контакту са предметним пиштољем који закључак је доведен у сумњу, тиме што јавни тужилац није пружио ниједан доказ у том правцу, имајући у виду да се форензичар изјаснио да се не може вршити ДНК анализа нити анализа папиларних линија с обзиром на то да је дошло до контаминације током поступања, због чега, према наводима захтева, пиштољ на коме нису пронађени ни папиларне линије ни ДНК материјал окривљеног, није могао бити коришћен као доказ у кривичном поступку у смислу члана 84. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао у оцену изнетих навода захтева, јер бранилац окривљеног, иако се формално позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди, чиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, што не представља разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић